

LICĂ

23:10

– Te rog, te rog, te rooog! Auzi bărbat, *Te rooog*... Stai să vezi! spune Lili, cât se poate de serioasă. În ochii ei albaștri nu sclipește nicio luminiță veselă pentru că Lili e acrită și știe că dacă te-apuci să râzi singur de ce spui, nu mai râde nimeni. Zâmbetul e însă în ochii negri ai lui Anne-Marie care, așezată în fața ei, își răsucesce o șuviță blondă și mai trage un fum; a înțeles ce urmează și e obișnuită ca Lili să se joace tot timpul, să imite pe toată lumea și să facă pe neroada cât încape.

– Păi, cum eram praf după premieră, când s-au dus cu toții pe ring, m-am trezit singură la masă cu asta! o ia Lili metodic, aprinzându-și și ea o țigară. El lângă mine, și-ntr-o noi doar florile primite pe scenă, la aplauze... Și ce-o fi crezut? Că am rămas la masă pentru el, că-i el cine e și joacă la Național! Ei, și din clipa aia n-am mai scăpat! S-a dat la mine grav... Că să ne vedem. Să bem o cafea, ceva! Și tot insista, și insista... I-am zis că nu, nu vreau, că nu-l cunosc. Da de unde! I-a dat aiurea-nainte cu: Te rog, te rog! *Te rooog*... În cele din urmă, mai mult, așa, la derută, i-am spus: Da, bine, putem să bem o cafea împreună! După care m-am mai uitat o dată la el... M-am mai gândit puțin... Și ce crezi că am făcut? I-am zis: Cafea, puii mei, da' ce căutăm la *cafea*? Mi-am golit paharul, m-am sculat frumos de la masă și... acu', pe bune, zi și tu, nu era păcat să las buchetu' acolo? Mi l-am luat și m-am dus cu asta ca la cununie, cu flori în brațe!

Lili se oprește, trage din țigară și așteaptă să vadă ce spune Anne-Marie. Anne-Marie se uită amuzată, fumează, și nu spune nimic. Își ridică puțin umărul rochiei vișinii ca nu cumva să i se vadă breteaua – sutienul ăsta-i nou și la cum e ea, cu pieptul

mare, nu i s-a așezat încă. Lili scutură scrumul și ridică din sprâncene: Ei, ce zici? Anne-Marie tace însă în continuare. *Mamma mia*, iar se uită la mine cu ochii de vacă! Păi și ce, nu-i așa? Vaca are ochii negri, moi și blânzi... Povestea cu ochii de vacă i-o spune Lili în față lui Anne-Marie, fără nici o reținere, dar nu suflă o vorbă de tenul măsliniu, de teamă să n-o jignească. Cum îi vrea binele cu orice preț, când vine vorba de ochii negri, Lili nu se oprește și-i dă înainte cu clanța: De asta se vede, fată, din prima, că blondul tău e făcătură! sau: Ce bine ți-ar sta ție brunetă, cum te-a făcut mama ta, natur! Drept răspuns, Anne-Marie se strâmbă disprețuitor și-i dă mereu una și aceeași replică: Cine vorbește! E însă limpede pentru toată lumea că n-are dreptate; pe Lili o iei de bună de vreme ce ochii albaștri și pistruii se potrivesc de minune cu părul care bate într-o nuanță roșcată cât se poate de credibilă.

Chelnerul, un băiat tânăr, deșirat și puțin adus de spate, a adus comanda: două pahare cu vin alb. A auzit ultimele cuvinte spuse de Lili, mustăcește și pleacă. Anne-Marie trage puțin scrumiera și, după ce stinge cu grijă țigara, ridică ochii:

– Și?

...I-auzi, a vorbit vaca!

– Noo, o aiureală! Vai mama lui... Cred că o să ne distrăm mai bine cu băieții ăștia, spune Lili, arătându-i din ochi panourile de sticlă dinspre stradă. Anne-Marie își plimbă privirea prin cafeneaua aglomerată și, ca din întâmplare, se oprește la masa din fereastră la care stau cam înghesuți cinci tipi. *Băieții* n-au cum să fie însă decât blondul înalt și brunetul subțire de lângă el; ceilalți trei sunt tuciuiri rău și, pe bune, Anne-Marie chiar nu-nțelege ce caută niște tipi așa finiți cu urății ăia.

23:12

Lică, cel mai puțin tuciuiri dintre tuciuiri, clatină ritmic la ureche, ca pe maracas, un mic *snuff bullet* de sticlă. Mătăhăloși, ceilalți doi țigani arată obosiți și stau cu ochii goi fără să dea atenție *show*-ului improvizat de Lică pentru Dan și Vali,

primul, un atlet blond, tuns scurt, iar celălalt, un brunet vânos și cu părul cărlionțat doar atât cât să nu dea cu pieptenele. Oricât praf de cocaină ar avea un biet *snuff bullet* și oricât l-ai zgâlțâi, e imposibil să-l faci să sune. Lică simte însă nevoia să-l fluture chiar și așa, mut, ca material didactic:

– Să nu ziceți că nu v-am spus! Iarba-i ieri, *mătușa*-i mâine.

– Mda, zice Vali, stingându-și țigara și frecându-și ușor fața umbrită de o *three-day-beard* lăsată ca declarație de principiu. Se rad destui dimineața! E și normal, se duc la serviciu, muncesc. Foarte frumos... Munca-i pentru muncitori!

– Mda, zice de alături și Dan, ai cărui ochi verzi îl privesc pe Lică și comicăriile lui cu o indiferență totală.

– Mda, repetă Vali, uitându-se prin cafeneaua aglomerată și oprindu-se două, trei, mese mai încolo la două fâțe: una blondă cu țâțe mari, și ailaltă o roșcovană micuță. Subțirică, subțirică, și cu ochișori albaștri...

– Iarba s-a dus, gata! *Mătușa*-i baza! spune Lică, ceva mai potolit, încetând să mai agite *snuff-bullett*-ul. A priceput mormăielile, dar nu se lasă. Mai ia o înghițitură de vodcă și insistă:

– D-aia zic, te chiombești cât poți, vezi care-i treaba, bagi la diblă și faci ceva!

Lică e de o seamă cu *băieții*, sărit de treizeci, și poartă un costum maro cu fir de aur, un pulover fin, de culoarea ierbii, și butoni cu monogramă la manșetele ce nu-i acoperă niciodată ceasul *Versace Vanity Chrono* cu curea roșie. Vali și Dan sunt în bluze de vară, fără nimic ostentativ. Lică e în costum pentru că vine de la drum lung, din Germania, unde s-a simțit chiar bine în uniforma de afaceri pentru că a fost frig și a plouat tot timpul. Treaba e că a vrut să vorbească imediat cu ăștia, de cum a intrat în București, și d-aia n-a ajuns pân-acasă să se schimbe.

– Terente ce zice? întrebă Vali, cu ochii în altă parte.

– Nenea? se încruntă Lică, fiare, fiare și iar fiare! Nu zic că-i nașpa... Da' se poate și mai bine.

– Da, Terente e de pe vremea lu' Pazvante, cu munca, zice Dan, trezindu-se și el în sfârșit și uitându-se către masa celor două fâțe.

– Stai, stai, că ți-I lămuresc! Aranjez io cu nenea. Le zisei la cioroii ăștia: mucles! C'o țin p'a mea: Iarba-i ieri, *mătușa*-i mâine! Nu, Dărâmatule? spune Lică, băgându-și *snuff-bullet*-ul în buzunar și aruncând o privire către unul din ceilalți doi tuciuarii; o huidumă care, deși stă jos, pare că stă în picioare. Dărâmatu are cu puțin sub doi metri și nu se pune; se cheamă că-i are. Pe fața lui lătăreață, cu trăsături înlemnite, și în privirea grea a celui ce dărâmă orice și strivește pe oricine, nu se poate citi mai nimic.

– Știu io, mă Lică?! spune Dărâmatu cu o voce subțire de scapete, surprinzătoare și nepotrivită la o matahală ca asta și, socotind că a răspuns la întrebare, se întinde după încă un pumn de alune din platoul de pe masă.

– Păi cum nu știi, mă? zice Lică, ridicând din sprâncene. Ce cioacă-i asta cu rugina-n dinți? Te pomenești că ți-o place să te tai în fiare? Zi, mă!

– Eh, n-am mâinile zdrelite? spune Dărâmatu cu amărăciune. Deschide spre Lică o palmă cât o lopată și se întoarce apoi, resemnat, către Dan și Vali:

– Macaraua ia decât ce-i mare...

– Da, ăli mai ușoari, optzăci, o su' dă chile, săltăm cu cărca, zice de alături Pandele, cu o voce gravă de bas-bariton, profund neliniștitoare. Unsuos și mustăcios, cu o frunte îngustă, Pandele e scund tare și foarte lat în spate; un pitic pătrat. Pare mai al dracului decât Dărâmatu și, așa cum se uită cu ochii mici și răi la Vali și Dan, poți să juri că a avut cândva printre strămoși și călăi. Pandele își mută privirea și mai ia două grisine. N-ar fi vorbit, dar s-a gândit că nu strică să afle și *jmecherii* ăștia cât de ușor e pentru ei ce-i greu. Deși Pandele și Dărâmatu par două pachete de mușchi trecute nițel de vârsta sportului de performanță, sunt îmbrăcați ca pentru olimpiadă: în trenin-guri cu dungi și crocodilu' și maieuri, tot cu crocodilu', de sub

care li se văd lanțurile grele și părul de pe piept. La cât sunt de deosebiți, unul atins de nanism, iar celălalt de gigantism, și la cum s-au costumat, ar putea fi un cuplu comic dacă n-ar fi așa de urâți, cum spunea cineva... Treningurile și le-au pus pentru că au făcut dintr-o bucată Offenbach-București conducând cu schimbul și au vrut să fie comozi. Păi ce? așa, haine și costume au și ei în valizele din mașină! Ba dintr-o stofă mai lucitoare decât a fandositolui ăsta de Lică. Da' fără fir de aur, că și-așa se poate! Auru-i aur și-i bine să-l porți pe piele ca să-ți aducă noroc și să te ferească de deochi.

– Toți d-ăștia, mare sculă, trage pe nas! spune Lică, indignat. Păi, un-ii democrația? Tot poporu' să tragă pã nas!

– Mda, aici te poți arde tare, zice Vali, mutându-și din nou privirea peste umărul lui la alea două care-s foarte bune și n-ar trebui pierdute.

– Pe mine? Cin' să m-ardă pe mine? spune Lică, strângându-și disprețuitor buzele.

– Mă rog, povestea e că aduci de-afară! spune Dan. Ești la mâna lor. Cer cât vor ei. Că i-a săltat, că i-a bombardat...

Vali ridică ușor mâna către Dan, Stai așa! Lasă-mă pe mine. Dan îi face semn lui Lică:

– Ia, ascultă-aici!

– Lică, zice Vali, uitându-se lung la el, noi la d-astea ne-am gândit demult. Răspunsul e, nu! Nu ne băgăm. Dacă de asta ne-ai chemat...

Vali ridică din umeri a părere de rău. Dan dă și el din cap, Da, așa e, n-avem ce face!

Lică se uită de la unul la altul.

– Nu, nu de asta, mă! Ziceam și eu așa... Ce am de vorbit cu voi, vorbim, zice Lică.

Își golește paharul de vodcă și face un semn chelnerului: Înc-un rând! Dărămatu și Pandele au în față câte un *café-frappé* și au scos paiele ca să bea direct din pahare. Din când în când, aruncă amândoi câte o privire în stradă.